

הכול כלול / אביחי שמידט

Avichai (Avi) Schmidt

All Included

Memories from Airbnb

עריכה: אסתי קון

עריכה לשונית: יעל ניר

איורים ואיור הכריכה: צבי פדלמן

עיצוב עטיפה: מירי גרמיזו

הגהה: גילי תל אורן

עימוד: רוני ברבש

אביחי (אבי) שמידט

הכול כלול

זיכרונות מאייר בִּי אַנְד בִּי

לטליה, בתי האהובה

הרבה תודות אני חייב לעורכת הספר, אסתי קון, שהצליחה, בכל אחד מן הסיפורים, לדייק את המילים, המצבים והכוונות שמאחורי הדברים.

צבי פדלמן, בכישרונו הייחודי, תירגם לאיורים מקסימים את שראיתי בעיני רוחי כשכתבתי את הסיפורים שמתארים מצבים ותחושות, ועל כך נתונה לו תודתי.

תן לעצמך לשוטט כדי לפגוש בנשמה שלך

המחבר

תוכן העניינים
חלק ראשון
הסבר פניך לתייר

הקדמה

פרק 1 – תלונות, טענות ומענות

אצבע בסכר

מפצח האגוזים

הידד, אני גנב!

שואבים אבק

פרק 2 – פריצות

פריצה מס' 1

פריצה מס' 2

פריצה מס' 3

השוד הגדול

פרק 3 – הודים בירושלים

האמבטיה

המקלחת

המשקפיים

המטרייה

פרק 4 – לקוחות מן הגיהנום

אקספרס של חצות

המקסיקני

ושאר ירקות

פרק 5 – מוזרים

האורחים מקוריאה

יצחק

אליוט

פופאי ואוליב

ארכי טרוריסט

מים חמים

העגילים

אם בארזים נפלה...

בְּעֵלוֹת תְּקִיעָה

פרק 6 – הפתעות

יש הפתעות בחיים

ועוד הפתעה

צעירים ויפים

כיסאות מוזיקליים

שתהיה לך טיסה נעימה

השכלה גבוהה

הוואזה

חיית פרא

זה רב, זה?

פרק 7 – אי הבנות

עניין של איות

תוכנה מן הגיהינום

ד"ר לוקסמבורג מלוקסמבורג

פרק 8 – ענייני כספים ועקיצות

אימא זיכרונה לברכה

תשעים ותשעה דולרים ללילה

הפרשי שעות

העקיצה שנכשלה, הקשר הצרפתי/פרנק' קונקשן,

מה, עקצו אותי?

כן, עקצו אותי

פרק 9 – מפתחות

אבדות ומציאות

נעולה

נעול

הפיר

חלק שני

אורח לרגע רואה כל פגע

פרק 10 – מלונות חמישה כוכבים דה לוקס

סוף שבוע מלכותי

פרק 11 – מלונות חמישה כוכבים

טלוויזיה בולשביקית

קשיי ניווט

תקופת הצנע

אז איך אומרים? טיפ או תשר?

פרק 12 – מלונות ארבעה כוכבים

תסמונת שטוקהולם

רעיון לסטארט-אפ

מלון בוגוטה

יש ארוחות חינם

פרק 13 – מלונות שלושה כוכבים

איך על פראג שחר לא בקע

קפה ראשון של בוקר

תחיית המתים

דוביל וטרוביל

הכספות

פסטיבל המסכות

שדה תעופה בוונציה

חניית לילה

חופשה בפרובאנס

פרק 14 – מלונות שני כוכבים

עיניים עצומות לרווחה

זכי

רצח במלון

ארקדי ותקרת הזכוכית

חדר מס' 12

ימי קורונה

פרק 15 – מלונות כוכב אחד

נקמה מגישים קר

ונדל דיטריך שטראסה

דירת שותפים

לילה ראשון בלי אימא

פיצה נפוליטנית וכדורגל

ג'ימי

במיטה של נשיא ארצות הברית

פרק 16 – ללא כוכבים

מתנות חינם

שארם א-שייח

ברוך הבא לבוסטון

באמבטיה של דודה הלן

הקדמה

"אייר בי אנד בי" הוא אתר אינטרנט שמתווך בין שוכרים של בתי נופש או מגורים לטווח קצר לבין בעליהם.

הייתי, אולי, הראשון בירושלים שעסק בהשכרת דירות לתקופות קצרות לתיירים, וזה עוד הרבה לפני שקם אתר התיווך הבינלאומי הנודע.

במהלך השנים הרבות שבהן אירחתי תיירים מן העולם כולו, "מהודו ועד פוש", כפי שנהוג לומר, ומטבע הדברים, הצטבר אצלי אוצר בלום של סיפורים שלדעתי יעוררו עניין וסקרנות, ואני רוצה להאמין שגם הנאה רבה, אצל הקוראים אותם.

האורחים שלי הגיעו, ועדיין מגיעים, מארבע קצוות תבל: מאיי פיג'י הרחוקים שבדרום האוקיינוס השקט ועד אלסקה שנמצאת בקצה הצפון-מערבי של יבשת אמריקה, ולאחר שתקראו את הספר אני מניח שתסכימו איתי שחלק מאורחיי הגיעו ללא ספק גם מגלקסיות אחרות.

אני מאמין שכל מי שאירח אצלו אנשים, או שהתארח אי פעם היכן שהוא והתנסה גם הוא, כמוני, בחוויות "שלא מן העולם הזה", ימצא את עצמו בספר הזה. ולמען אלה שנבצר מהם לקחת חלק בהרפתקאות מהסוג המתואר פה, אני מבטיח שהמטרה שעמדה לנגד עיניי בעת הכתיבה הייתה לספק להם חוויית קריאה מפתיעה ובהחלט לא שגרתית.

לא כל הסיפורים שבספר הם זיכרונות שלי כבעל בית מארח. במשך עשרות שנים נדדתי בעולם כאיש צוות טלוויזיה, וגם בנסיבות אחרות, והתארחתי במקומות שונים. לפיכך, צברתי זיכרונות מלילות שבהם לנתי במלונות המפוארים ביותר כמו ה"דורצ'סטר" בלונדון, ה"פּוֹרְלִי הִילס הוּטֵל" וה"בֵּל אֵייר" שבלוס אנג'לס, ובמלונות היקרים של לאס וגאס ומוסקבה. היו גם, כמובן, זמנים אחרים, שבהם עברו עליי ימים ולילות באכסניות הנוער הפשוטות והבסיסיות ביותר, בתאי שינה של ספינות ומעבורות, בקרונות שינה ברכבות, על הרצפה בתחנות אוטובוסים ועל ספסלים בנמלי תעופה. מקום של כבוד במסעותיי תפס גם המושב הקדמי של מכונית הפולקסוואגן חיפושית שלי, שעליו העברתי לילות בודדים כשידית ההילוכים משאירה לי שבני מרחב תמרון של סנטימטר בערך.

במהלך השנים אספתי כמה סיפורים מדהימים שמאוד השתוקקתי לשתף בהם את קוראיי, אבל נמנעתי מלכלול אותם בספר הזה משום שהבנתי שבמקרים רבים קיים סיכוי שאורחים מסוימים יזוהו על ידי מי ממכריהם, או שיגלו שהם עצמם מתוארים בסיפור באופן שאינו מחמיא להם, וייפגעו. אני גם חש חובה מוסרית לברור תמיד את המילים

בזהירות, ונדאי שלא אכתוב מילות גנאי. לך תדע במי ובאיזו נקודת תורפה תפגע. זו מין צנזורה עצמית, אני מניח. איך אומרים בימינו? תקינות פוליטית.

בכל מקרה, אין לי ולא הייתה לי שום כוונה לפגוע או להביך אי מי, ואם יש מישהו שחש נפגע או מובך אני מתנצל בפניו מראש.

בדומה לספרי הקודם "הכול סיפורים – מאה וארבעים סיפורים אמיתיים ואחד לא", גם הפעם מטרתי היא לשתף את הקוראים במצבים שאליהם נקלעתי, שעונים על כל המשתמע מהקלישאה המפורסמת "המציאות עולה על כל דמיון". גם הפעם התמקדתי בסיפורים קצרים הלקוחים מהחיים, וגם הפעם גיבוריהם, שהם בני האדם, "גונבים את ההצגה כולה" ומסופרים מזווית ראייה ייחודית ואישית שלי.

במידה שתחשדו שחלק מהסיפורים לקוחים מן הדמיון, הרי שלא כך הדבר. כולם קרו במציאות ונאמנים לעובדות, על אף שאני משוכנע שהגזמה והקצנה של מצבים ותיאורים הן דרך מצוינת ללכוד את דמיונו של הקורא ולעורר בו סקרנות ועניין.

אני מקווה שגם קובץ הסיפורים הזה, בדומה לקודמו, יגרום הנאה לקוראיי. כתבתי אותו לאחר שספרי הקודם יצא לאור וזכה לביקורות מעולות, ולאחר שקוראים רבים ממכריי, שיודעים שיש באמתחתי עוד ועוד הפתעות, פנו אליי ואמרו לי, "אתה חייב לכתוב גם את כל הסיפורים האלה." אז הינה, שוב הרמתי את הכפפה, כמו שאומרים, ובפעם השנייה, וריכזתי חלק נוסף מן הסיפורים שלי בספר חדש. נהניתי מאוד בעת הכתיבה, ואני רואה עצמי בן מזל על שיש לי הכלים והיכולת לשתף אנשים בהרפתקאות ובמצבים שבחרתי לספר עליהם.

אוסף ואומר שעל אף שאפשר לקרוא כל אחד מהסיפורים בנפרד אני מציע לקרוא אותם על פי הסדר.

מקווה שתיהנו.

שלכם בידידות,

אביחי (אבי) שמידט

כל דמיון וקשר בין הדברים, ההתרחשויות, הדמויות והמאורעות בכל אחד מן הסיפורים לבני אדם קיימים – חיים או מתים – או לאירועים שהתרחשו במציאות אינו מקרי כלל ועיקר. אלה ואלה אינם פרי דמיונו של המחבר.

חלק ראשון

הסבר פניך לתייר

פרק 1 – תלונות, טענות ומענות

אצבע בסכר

מפצח האגוזים

הידד, אני גנב!

שואבים אבק

התיירת מהולנד ובעלה הגיעו בשעות אחר הצהריים המוקדמות. הם הניחו את המזוודות במבואת הדירה, והגברת התנפלה מייד על חדר השינה. היא התיישרה על המיטה, קיפצה על המזון כאומנית קרקס על טרמפולינה. היה ברור שהיא לא מרוצה ונראה היה שרצתה לומר משהו, אבל התחרטה. כשסיימה את המופע, היא נעמדה וסקרה את החדר מצד לצד ומלמעלה למטה בעיניים זועפות. כנראה לא היו לה הערות. ולמה שיהיו? המיטה הייתה מוצעת למופת, הסדינים מתוחים, הכרים תפוחים, וציפות השמיכות קורצות בצבעים משובבי נפש. אבל משום מה ובכל זאת, ניכר היה שהגברת מאוכזבת. העניין היה שהיא עדיין לא מצאה את הסיבה לאכזבה, אז היא התכופפה אל מתחת למיטה וירדה על ברכיה, ולעיניו המשתאות, או שלא, של בעלה, העבירה אצבע על אריחי הרצפה. היא התרוממה והזדקפה, זקרה אל מול פניי הנדהמות את האצבע המורה, שאותה קירבה אל קצה אפי, ואמרה בהדגשה מרובה, "ז ה ל א נ ק י!"

לא זו בלבד שנדהמתי, אולי אפילו נפגעתי ונעלבתי. התגובה הראשונה שלי הייתה להגיד לגברת שמצידי היא יכולה לתקוע את האצבע שלה בסדק של סכר הולנדי ולהציל את הולנד מפני הצפה, אבל אז נזכרתי בסיפור שסיפרה לי פעם מלצרית הולנדית חביבה. היא ניסתה לשכנע אותי שהדעה הרווחת על הקמצנות של ההולנדים אינה נכונה, שהם בעצם מחושבים מאוד וחסכנים ושהם נכנסים ללחץ היסטורי כשבחשבוץ הבנק שלהם קיימת יתרה שלילית של עשרה יורו. "אתן לך דוגמה", היא אמרה. "הם מגיעים לכאן, משפחה של ארבעה, נכנסים למסעדה ומתכוונים לאכול ארוחת צוהריים. מראש הם מתכננים לשלם בעבור הארוחה מאה יורו, אבל כשהם מסתכלים בתפריט, על פי חישוב שהם עורכים עלות הארוחה תסתכם, רחמנא ליצלן, במאה וארבעה יורו. בחוץ קר, רוח וגשם זלעפות, אבל זו לא סיבה מספיק טובה מבחינתם לשלם היום מאה וארבעה יורו, ומחר, אולי, להתקזז עם עצמם ולשלם תשעים ושישה יורו. לא. הם פשוט יקומו, יאמרו בנימוס 'תודה', ויצאו אל הסופה בחוץ. ככה הם. מה לעשות?"

אז למדתי משהו. כשאני מזהה הולנדים שמתקשרים אליי בטלפון או באמצעות הדואר האלקטרוני כדי לקבל הצעת מחיר לשכירות דירת נופש, אני שואל תמיד ודבר ראשון מהו התקציב שהחליטו עליו. חבל להפסיד עסקה שלמה בגלל ארבעה יורו ליום. אתם לא חושבים?

אז עכשיו, כשהאצבע מאיימת להינעץ בנחירי כמו מטוש לבדיקת קורונה, התעשתתי מייד. "אני מצטער מאוד על עגמת הנפש", אמרתי. "נראה לי שהמנקים החדשים שלנו לא עומדים בסטנדרטים המקובלים. את צודקת. זה באמת לא נקי מספיק. אז אומר לך מה, אני

אזכה אתכם בעלות של לילה אחד." האישה פערה את פיה בתדהמה. היא נראתה כמו נר יום הולדת שנשפו עליו או כבלון שתקעו בו סיכה. לא היה לה מה לומר מלבד "זה נדיב מאוד מצידך", וכעת נראה שהייתה מרוצה סוף סוף.

לאנשים יש תכונה ברורה מאוד. הם נוהגים לחזור על מהלכים שהצליחו להם בעבר. היה ברור לי שבפעם הבאה שהאישה הזו תחזור אלינו, והאמינו לי, היא תחזור, היא תנסה עליי שוב בדיוק את אותו תרגיל. מה שהיא לא יודעת הוא שיש לי פנקס שחור באחורי מוחי. אנשים כמותה אני זוכר היטב, ולדיראון עולם, וכבר אמרו לי בעבר שיש לי זיכרון של פיל. אז בפעם הבאה, אקח מראש בחשבון שאיאלץ לתת לה הנחה של לילה אחד, ואחשב זאת מראש בהצעת המחיר.

מפצח האגוזים

ערב ליל הסדר. כל המשפחה מכוונסת סביב השולחן הערוך בקפידה. זו הארוחה החשובה ביותר בשנה עבור העם היהודי בעולם כולו, ובערב הזה מתכנסים כל בני המשפחה מקצה הארץ ועד קציה כדי לחגוג יחד. פקקי התנועה הבלתי אפשריים מתחילים כבר שעות קודם, ומה עושים שם בערב החג הזה חוץ מאשר לאכול? קוראים ב"הגדה", אותו סיפור על יציאת יהודים ממצרים שם שימשו עבדים, ויש האומרים שבנו את הפירמידות. אני לא יודע אם זה נכון, אבל מבחינתי זהו החג שיום אחד לפני שהוא חל אני צריך להוציא מן המזנון שבחדר האוכל את ערכת הכלים מהחרסינה הסינית שירשה אשתי מסבתה. (ואחר כך להחזיר אותם לשם.)

מן המטבח עולים ריחות שלא מן העולם הזה, והקניידלך הצפים במרק העוף הצח קורצים לי, כל אחד באופן אישי. גם לקרפיון לא חסר שום דבר, אבל הוא כבר לא יכול לקרוץ, כי בתור קישוט יש לו גזר שנעוץ בעינו באמצעות קיסם שיניים. דלת הכניסה לבית פתוחה, והילדים ממתנינים לאליהו הנביא. אני יכול להרגיע אתכם – הוא שוב לא יגיע.

הטלפון השיג אותי מייד לאחר שתיבלתי את הגפילטע פיש בחזרת. איזה אידיוט! חשבתי לעצמי. שכחתי לכבות את הטלפון. אני תמיד מכבה את המכשיר הארור הזה בשעת האוכל, וכל שֶׁנָּן בארוחת ליל הסדר, שאז אני מדליק אותו שוב רק אחרי שסיימנו לשיר "דיינו".

"מר שמידט?"

"כן", ענית.

"אני חייבת לומר לך שאני מאוד מאוד מאוכזבת מן הדירה שלך," אמר הקול שהזדהה כמי שבעליו שכרה את אחת הדירות במרכז העיר.

"וכל זאת למה?"

"אתה עוד שואל למה? חצי שעה... אתה שומע...? חצי שעה שאני מחפשת... הופכת כל מגירה בארונות המטבח... ולא מוצאת מפצח אגוזים! ואתה יודע... פסח הוא חג של אגוזים..."

אני יכול להבטיח לכם שמאז, בכל אחת מן הדירות שלי ישנו מפצח אגוזים. בחלקן, אולי אפילו שניים..."

הידד! אני גנב!

הגבר והאישה, שניהם בשנות החמישים המוקדמות לחייהם, הגיעו מאמריקה. הם היו חברים של חברים של מי שפעם כבר התארחו בדירה הזו והמליצו עליה. ועליי. אם לומר את האמת, האישה לא מצאה חן בעיניי כבר מן הרגע הראשון. אבל מה אכפת לי. לא אני הוא שהתחתן איתה. את הגבר אני לא זוכר, אבל את האישה אני לא אשכח. על כל פנים, בעודי שם, עורך עבורם את הסיור המלכותי של "זה המפסק שמדליק את דוד המים החמים, זה את המזגן, זה את מצת הגז וזה אותי," (אני לא סובל כשלא מקשיבים לי ואחר כך, בחצות הליל, מתקשרים כדי להתלונן שאין מים חמים משום שלא מצאו את המפסק) היה הזוג עסוק בפריקת המזוודות והחפצים. תוך כדי הרצאה, משכה את תשומת ליבי העובדה שהם הביאו איתם שני מחשבים נישאים, מצלמות משוכללות, מערכת סטריאו קומפקטית, ואפילו מברשת שיניים חשמלית. התרשמתי שנכנסתי לאולם תצוגה של מכשירים חשמליים.

הצרות התחילו בערב. צלצול הטלפון האלחוטי השיג אותי במרכז ירושלים, במסעדת "גיליז" מנוחתה עדן, בדיוק כשנעצתי את שיניי בסטייק פילה עסיסי ברוטב פטריות, פלפל ושמנת, ולצידו תפוחי אדמה בסגנון גרטן. חלום.

והאישה הזו עוררה אותי מן החלום. "אני לא מאמינה!" היא צווחה, "דבר כזה עוד לא ראיתי! עוד לא קרה לי!"

"מה קרה?" שאלתי, לא הבנתי מה קרה.

"רציתי להיכנס למיטה, ומה גיליתי כשהרמתי את הסדין? שאספר לך?"

האמת, לא רציתי שתספר, אבל אם הייתי אומר "לא" היא לא הייתה מספרת?

"עטיפה של חפיסת שוקולד! אתה מבין מה זה אומר?"
יש הרבה דברים שהיא הייתה יכולה למצוא בין הסדינים, אבל אם מדובר רק בעטיפה ריקה של חפיסת שוקולד... אז נרגעתי מעט, אם כי זה היה ממש לא בסדר. אני חייב לדבר, או נכון יותר "לשטוף" את פול המנקה, ציינתי לעצמי במדור התזכורות של מוחי.
"אתה שמעת אותי?! עטיפה של חפיסת שוקולד! אתה מבין מה זה אומר?"
ואם הייתי אומר "לא", היא לא הייתה מסבירה?
"זה אומר שלא ניקו את הדירה הזו! אתה מבין מה זה אומר?"
הבנתי. היא לא צריכה להסביר לי. אני לא מהיום בתחום הזה, ב"תעשיית האירוח", כפי שקוראים לזה בשפה המקצועית. האמת? דבר שכזה לא היה זכור לי. ניסיתי להעלות בעיני רוחי מצב שבו זה ייתכן בכלל, אבל הדרך היחידה שדבר כזה יכול היה לקרות היא רק אם המנקה עשה זאת בכוונה. וזה לא יכול להיות. אני עובד עם פול כבר שנים, והוא לא יעשה דבר כזה. לא לי ולא לאף אחד אחר. אולי משהו נפל בטעות מכיס חולצתו? לך תדע. אבל עם לקוחות לא מתווכחים.
"שמעי. אני מצטער מאוד. אינני יודע איך זה קרה. אני עצמי בדקתי את ניקיון הדירה לפני שהגעתם, כפי שאני עושה תמיד. מובן שלא בדקתי מתחת לשמיכות... בין הסדינים... אבל... אומר לך מה. יש בארון סט של כלי מיטה נוספים. נקיים. את יכולה להשתמש בהם, ואני אזכה אתכם במחיר של לילה. יותר מזה אני לא יכול לעשות בשעה כזו. אם זה היה בשעות העבודה, הייתי דואג שינקו לכם את הדירה שוב."
לא יודע להסביר למה הייתה לי הרגשה שהגברת הזו באה למסעדה עם מקק מוכן מן הבית כדי להטביע אותו במרק.

יומיים אחר כך.

ברגע שבו זיהיתי את קולה של הגברת, נעשה לי רע. מה הפעם? רציתי לשאול, אבל לא הצלחתי להשחיל מילה.

"תגידי, למי יש מפתחות לדירה הזו?"

"סליחה? לא הבנתי..."

"למי חוץ מאיתנו יש מפתחות לדירה הזו? מה לא מובן בשאלה הפשוטה?"

טון הדיבור שלה לא מצא חן בעיניי, אבל לא אמרתי כלום.

"לי יש מפתח ולאשתי יש מפתח, ולך ולבעלך כמובן."

"ואף אחד אחר?"

"לא."

"למנקה למשל?"

"לא. אנחנו לא נותנים מפתחות למנקים, ואת המפתחות לדירות שלנו אי אפשר לשכפל
אלא באמצעות כרטיס מגנטי מיוחד שרק לנו יש. יש בעיה?"
"כן. ודאי שיש בעיה, אחרת נראה לך שהייתי מתקשרת?"
הטון שלה מצא חן בעיניי עוד פחות.
"מה הבעיה?" שאלתי.
"הדאודורנט של בעלי נעלם."
"סליחה?!"

"שמעת נכון. הדאודורנט של בעלי נעלם. הבוקר הוא עוד היה ליד הכיור באמבטיה, ועכשיו
הוא איננו."
הייתי המום. כמעט אמרתי לה שתדביק מודעות חיפוש על עמודי החשמל בשכונה, אבל לא
העזתי. במקום זה אמרתי, "יכול להיות שהוא נגמר וזרקתם אותו? או שהנחתם אותו
במקום אחר? או ש..."
"תגידי, אתה לא שומע אותי? הדאודורנט של בעלי נעלם!"
"נעלם גם משהו נוסף? אחר?" שאלתי.
"לא."

"יש סימני פריצה בדירה? בדלת הקדמית? בדלת המרפסת? בחלון המטבח?"
"לא."

"אז אין לי רעיון," אמרתי. "תגידי, את מאשימה אותי שלקחתי את הדאודורנט של בעלך?"
"אני לא מאשימה אף אחד. אבל אני מסיקה מסקנות. אם רק לך ולאשתך יש את המפתחות
לדירה..."

"תגידי," אמרתי ודמי החל לגעוש בי, "כמה לדעתך עולה הדאודורנט של בעלך? שני
דולרים? שלשה? ארבעה?"
"מה זה שייך?"

"מה זה שייך? כשהגעתם לדירה, הבאתם איתכם, עד כמה שיכולתי לראות, שני מחשבים
ניידים, ציוד צילום מתקדם ומערכת סטריאו חדשנית."
"אז מה?"

"אז נראה לך שמכל הטוב הזה, גנב שהיה נכנס לדירה היה לוקח דווקא את הדאודורנט של
בעלך?"

"על זה בדיוק רציתי לדבר איתך. עכשיו אני לא חושבת שאני יכולה להשאיר משהו
בביטחון בדירה הזו. אני אצטרך לקחת איתי לכל מקום את החפצים הללו. ולזה אינני
מוכנה."

רתחתי. שנים אני משרת לקוחות מרוצים. לעיתים יש להם טענות כאלו ואחרות, אבל אף פעם לא האשימו אותי בגנבה. ממש נעלבתי. לגנוב שלשה דולרים? ולחשוב על כך שיכולתי להתחדש במערכת סטריאו שמצאה חן בעיניי?

"גברתי, אין לי פתרון בשבילך. אבל אני מוכן... שתעזבי את הדירה ולא אחייב אותך. זה נראה לך?"

אף פעם קודם לא כעסתי כך על לקוח ולא דיברתי כך עם אי מי.
"אתה יודע מה? אתה איש חצוף. ולאן אתה חושב שאנחנו נלך עכשיו, היכן נמצא חדר פנוי בבית מלון, עכשיו, בשיא עונת התיירות!"

"תבדקי בקינג דיוויד. הסוויטה המלכותית בוודאי פנויה. שם לבטח לא יגנבו ממך דאודורנט. אולי גם ייתנו לך אחד. רציתי להגיד, אבל כמובן לא העזתי. תהיתי אם כדאי שאטול כדור להורדת לחץ דם, או שאולי אפילו שניים.

חלפו יומיים. אכלתי ארוחת בוקר עם חברה, שגם היא עסקה שנים רבות בהשכרת דירות לטווח קצר. סיפרתי לה על האירוע עם הגברת והדאודורנט.

"איך אמרת שקוראים להם?"

אמרתי לה.

"תגידי, היא לא התלוננה קודם על עטיפה של חפיסת שוקולד שנשארה בין הסדינים?"

שואבים אבק

הם הגיעו מאוסטרליה בשעות הבוקר המוקדמות בטיסה של מי יודע כמה שעות, והנחתי שהיו בדרכים יותר משלושים שעות רצופות. את המפתחות השארתי להם כרגיל, בתיבת הדואר, וכשנכנסו לדירה התקשרו והודיעו לי שהם הולכים לישון. "לילה טוב", אמרתי, על אף שהשעה הייתה משהו כמו שמונה בבוקר. "כשתעוררו תתקשרו, ואגיע להסביר לכם איך הדברים פועלים בדירה."
"מעולה."

באחת בצוהריים בערך צלצל הטלפון. הייתי באמצע ניגוב של מנת חומוס במסעדה אצל "רחמו" בשוק מחנה יהודה.

"שמע", פתחה הגברת מן העבר השני. "את הדירה הזו לא ניקו לפחות שנתיים!"

"מי... מי מדבר?" שאלתי, לא מבין.

היא הציגה את עצמה. "הבוקר הגענו מאוסטרליה, ואתה יודע מה אני עושה מאז? מנקה את הדירה!"

"למה את מנקה את הדירה?" שאלתי. באמת רציתי לדעת. צוות הניקיון המעולה שלי עובד אצלי כבר שנים ואין תלונות.

"אמרתי לך, לא ניקו את הדירה לפחות שנתיים."

רציתי להגיד לה להירגע, אבל יותר מדי שנים אני בעסק הזה ויודע שהדבר הגרוע ביותר שאפשר להגיד לאדם נסער הוא "תירגע". יש טכניקות אחרות.

"קודם כול, אני מצטער שהדירה לא נקייה. היינו כנראה צריכים להשתדל יותר." תמיד תיקח על עצמך את האשמה. "אגיד לך מה, תכיני לי בבקשה רשימה של כל מה שלא נראה לך נקי, ואשלח צוות ניקיון אחר לנקות את הדירה שוב." אני בוודאי לא צריך לומר לה שזה אותו הצוות, משום שמראש אני יודע שאנשים כמותה יבקשו שאשלח מישהו אחר.

"אתה יודע מה הייתי צריכה לנקות מאז שנכנסתי לדירה?"

יכולתי לשער, אבל לא רציתי לדעת. מי שמגיע מאוסטרליה אחרי שלושים שעות טיסה ודבר ראשון, במקום ללכת לישון, מתחיל לנקות, יש לו בעיה.

אבל הגברת הזו הצליחה להפתיע גם אותי. ואיך אמרתי קודם? יש לי שנים של ניסיון?

"שאבתי אבק מן התקרות בדירה. יש לך מושג כמה אבק היה עליהן?"

לא. לא היה לי מושג. אבק בדרך כלל נושר כלפי מטה ולא נשאר על התקרה. פיזיקה פשוטה. כוח המשיכה, לא? אבל בעבור מי ששואב אבק מתקרות יש תמיד מקום פנוי במחלקה הפסיכיאטרית בבית החולים הדסה בירושלים, שנחשב לבית החולים הטוב במזרח התיכון. ומי ששואב אותן לאחר שהיה בדרכים שלושים שעות במסע מאוסטרליה, ימצא ודאי מקום פנוי אפילו במחלקה הסגורה. אבל את זה לא אומרים לאורחים. זה רק בינינו.

אז התעלמתי בגבורה מן ההערה של הגברת. "אומר לך מה, כשתתעוררי מן השינה תכיני

בבקשה רשימה של כל מה שאת רוצה שייעשה, ואני אדאג שיבוצע לשביעות רצונך."

"אני רוצה להיות נוכחת בזמן שהם מנקים. אני רוצה לראות במו עיניי איך הם מנקים," אמרה הגברת.

לא. זה לא. "אין מצב", כמו שאומרים. אני לא אעשה את זה, לא לעצמי ובטח שלא

למנקים. אז איך מחפפים את הגברת מן העניין?

"ממש אין צורך. אני לא הייתי רוצה שתכלי זמנך בפיקוח על עבודות ניקיון. הרי לא לשם

כך הגעת לישראל. אני מציע שתיקחי את משפחתך, תעשו טיול קצר ברגל לאחד מבתי

הקפה הסמוכים במושבה הגרמנית, ותתרווחו שם. אגב, הקפה והעוגות על חשבונך.

וכשנסיים את הניקיון, נודיע לך."

"אני רוצה שינקו גם את מכסי שקעי החשמל. גם הם מאובקים."
"ודאי. ודאי." לא שיערתי אחרת. גם בתוך השקע אם את רוצה, רציתי להוסיף, אבל ברור
לכם שלא אמרתי.

מחצית השעה אחר כך קיבלתי שיחת טלפון מן הדירה. על הקו היה הבעל. "סוף סוף היא
הלכה לישון," אמר לי. "שמע, אל תתייחס. זה לא נורא. הדירה בסך הכול נקייה. אתה לא
צריך לנקות אותה שוב. אני לא רוצה להטריד אותך."
"אתה לא מטריד. הלקוחות שלי צריכים להיות מרוצים לגמרי. במלוא מובן המילה. בכל
מאת האחוזים. בכל זאת אגיע לדירה לראות מה המצב."

אז לאחר שהגברת התעוררה והזוג התקשר והודיע שהוא אכן יוצא לכיוון המושבה
הגרמנית, הגעתי לדירה. באתי יחד עם פול, קבלן הניקיון, לראות אם באמת "הכצעקתה",
ונדהמנו לגלות שבמטבח, על שולחן האוכל, הוצב הסולם הקטן שהיה בדירה וכנראה
שימש את הגברת שעמדה עליו כדי לשאוב את האבק מן התקרה. השואב עצמו היה מונח
מיותם ומבויש בפינה. הדירה הייתה מצוחצחת, אבל את האבק על שקעי החשמל כנראה
באמת לא איבקו. אז פול עבר עליהם בסמרטוט לח, ובאותה הזדמנות גם על עוד כמה
פינות נסתרות שלא ידענו שקיימות בדירה, ויצאנו משם. בסך הכול הקדשנו לעניין כעשר
דקות.

בשש בערב צלצל הטלפון. על הקו היה שוב הבעל.
"תודה, תודה," אמר האיש. הוא נשמע נבוך. "אשתי גם היא מודה לכם. אני מצטער על
הטרחת. אתה מבין ודאי שלאשתי יש בעיה."
למי אין?